

РЕШЕНИЕ

№ 7541

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 13.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1654** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Предмет на разглеждане са предявени от К. Д. З. и Д. К. З. (син) субективно съединени искиове (арг. чл. 215 ГПК), срещу МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ на РБ, за обезщетяване на неимуществени вреди, оценени в размер на общо 70 000 лева, заедно със законните лихви, считано от датата на предявяване исковата молба.

В съдебното производство първият ищец лично и с помощта на упълномощения адвокат Н. Б., а вторият, чрез адвоката: поддържат исковата молба; ангажират писмени доказателства и гласни такива - показания на свидетелите А. Л. К. и Н. Б. Ш.; претендират възстановяване на направените разноски за настоящото производство, за които е представен списък.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт оспорва изцяло исковата молба, като неоснователна и недоказана, за което е представил и писмен отговор. Счита, че: ищите не доказват да са претърпели вреди и не е налице причинно-следствена връзка, между оспорените действия и твърдените вреди; представя писмо от председателя на ВАС, от 10.11.2023 г. (л. 65), касещо съобщаването на процесно по делото определение; желае юрисконсултско възнаграждение и възстановяване на 5 лв. (пет лева) заплатена такса за издаденото съдебно удостоверение; възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение; допълнително са представени

„писмени бележки“.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба, или за присъждане на обезщетение в по – нисък размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази доводите на страните и доказателствата, приема следното.

От фактическа страна.

С договор от 03.06.1991 г. (л. 10 от делото) на Д. П. З. (баща на ищеца К. Д. З.) било предоставено за ползване под наем от Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус ведомствено жилище в [населено място], в[жк], блок 208а. Срещу името на наемателя е записано „4-членно семейство“. Със Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г. (л. 35) областният управител на Област – С. е разпоредил изземване на имота от владението на К. Д. З. и Д. К. З.. Със същата заповед: е допуснато предварителното й изпълнение; е определен срок за доброволно освобождаване на имота, до 17 часа, на 25.11.2019 г.; насрочено е и принудително изпълнение по административен ред, на 12.12.2019 г., от 10 часа. На 14.11.2019 г. заповедта е оспорена пред Административен съд София – град, по адм. дело № 12917/2019 г. Съдът се е произнесъл инцидентно, с Определение № 8851/15.11.2019 г. (л. 43) по искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение, като е отхвърлил искането. На 22.11.2019 г. жалбоподателите, с частна жалба са оспорили съдебното определение пред Върховния административен съд, за което е образувано адм. дело № 14024/2019 г. С постановено на 10.12.2019 г. Определение № 16796/10.12.2019 г. (л. 45) касационният съд е спрял предварителното изпълнение на Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г. На 12.12.2019 г., т.е. – два дни след постановяване на Определение № 16796/10.12.2019 г. на ВАС, по адм. дело № 14024/2019 г. назначена от министъра на Министерство на външните работи комисия (л. 40), в присъствието на полицейски инспектор от 07 РУ – СДВР се явила на адреса и (видно от протокола на л. 41, от 12.12.2019 г.) „сменила патрона на входната врата, с нов“. От същия протокол, без да е изрично упоменато може да бъде направено заключение, че по същото време в жилището не са се намирали наематели, защото е записано: „в жилището имаше куче; „в 11, 00 часа се яви г-н К. З., който твърди, че притежава съдебно определение за спиране на принудителното изпълнение..., което ще представи в МВнР; апартаментът е заключен, поставени са лепенки и печат, кучето е предадено на г-н З.“. В друг протокол (л. 47) с дата 12.12.2019 г. е записано, че същия ден К. З. е представил определението на ВАС, след което „участващи в комисията“ му върнали държането на имота и му предали ключовете.

Позовавайки се на тези факти и обстоятелства ищците твърдят да са понесли от действията на служителите на Министерство на външните работи (определени като „незаконосъобразно действие на държавен орган, издаден при или по повод изпълнение на административна дейност“) неимуществени вреди, оценени на 70 000 лева.

В исковата молба случаят е интерпретиран по следния начин, от името на ищеца К. З.: на 12.12.2019г., около обяд бил на работа, „свързана с управление на 40 - тонен бетоновоз“, когато получил обаждане от съсед (неназован), че пред апартаментта му има полиция и група хора, които отвеждат кучето, към което са безкрайно привързани; пристигайки в дома си заварил две непознати жени, двама непознати мъже и кварталния полицай; една от жените се представила като юрист консулт на

МВнР и отговорила, че са дошли с ключар, за да сменят патрона на апартамента и да го запечатат, като не знаела за „решение на ВАС“; бил шокиран от случващото се, тъй като преди два дни било „излязло решение на ВАС, което било окончателно и спирало изпълнението на заповедта за изземване на апартамента“, който можели да ползват необезпокоявано; по това време кучето се намирало отвън, „в микробус на съответна организация за грижа към животните“; микробусът бил ръждясал и неотоплен, а кучето поставено в клетка - било в шок и имало видими физически наранявания; К. З. бил шокиран и силно стресиран; взел кучето от микробуса и се върнал при „представителката на МВнР“, като ѝ представил (на нея и на полиция) „снимано на телефона копие на Определение № 16796 от 10.12.2019 г., постановено по адм. дело 14024/ 2019 г. по описа на ВАС, Второ отделение“; тя иронично казала, че това не е решение, а някакво си определение, държейки се „още по арогантно“, като полицаят я попитал: „след като има такова определение, защо сме тук?"; тя отговорила, че това определение не променя нещата; свързал се с приятелката си А. К., която дошла веднага за морална подкрепа и също станала свидетел на голяма част от възникналия конфликт; в този момент А. К. забелязала, че кучето има масивен обилен кръвоизлив на дясното око, поради което го завел при ветеринарен лекар; след като първо се погрижил за кучето, отишъл до ВАС, за да взема заверен препис на Определение № 16796/10.12.2019г., което депозирал в деловодството на МВнР, за да не продължават с незаконосъобразните си действия; междувременно станало 17-18 ч. и майка му- Л. П. се опитала да се прибере в къщи, но не могла – обадила му се плачейки и силно стресирана, притеснена и разтревожена; когато стигнал до апартамента и видял, че е изпаднала в шок решил, че тя също има нужда от медицинска грижа; синът му Д. З., който също бил под голям стрес, трябвало да остане при свой приятел, тъй като нямал достъп до дома си; след дългочасовия стрес, на който било подложено цялото му семейство, ключът от апартамента бил върнат около 20, 00 часа и те се прибрали в къщи.

В исковата молба видят и характерът на твърдените неимуществени вреди не са дефинирани изрично, отделно, по отношение на всеки един от двамата ищци – баща и син. От друга страна специално внимание е обърнато върху състоянието на кучето. Съдът приема (предвид описанието на фактите), че се твърди: К. З. да е бил „шокиран от случващото се; силно стресиран; синът Д. З. „също бил под голям стрес, трябвало да остане при свой приятел, тъй като нямал достъп до дома си; майката Л. П., която не е ищец и за която не се пояснява с исковата молба, защо е включена в предмета на доказване „се обадила, плачейки и силно стресирана, притеснена и разтревожена; изпаднала в шок.

По искане на адвокатата на ищите Съдът разпита като свидетели Н. Б. Ш. и А. Л. К.. Св. А. Л. К. (протокол на л. 58) твърди: да е „живяла на семейни начала до 2005 г. с ищеца К. З.“, като „от тогава и досега са в приятелски отношения, тъй като имат дете“ (ищеца Д. К. З.); не се виждат ежедневно, но поддържат близки отношения – виждат се „веднъж в седмицата или на две седмици веднъж“; за процесния случай разбрала от него; знаела и преди това, че има проблеми с министерството; видели се и той лично ѝ каза, че го гонят от апартамента – него и сина му; за конкретния случай ѝ се обадил по телефони и казал, че апартаментът е с разбира врата, с лепенки, а те оставали на улицата; отишла веднага на адреса, където заварила група от хора във входа; К. бил в работни дрехи, пребледнял, с треперещи ръце и сълзи на очите, опитвайки се да покаже „на една госпожа нещо от телефони си - определението на ВАС; госпожата

казала: „не ми показвайте нищо, кой знае как сте си извадили това“; имало полицаи, който се опитвал да каже на въпросната госпожа да изслуша К., да види какво ѝ показва, но тя не се съобразила; видяла кучето, което треперело, натоварено в буса на службите, заедно с немска овчарка; в този момент К. бил в ступор, блед като платно, пред припадък; опитвал се да измоли от хората разбиране, кучето да остане с него; няма представя, къде е бил през това време Д. К. З. (вторият ответник), но „най-вероятно бил на работа; той също бил потресен, оставен на улицата; до ден днешен се чувстват (ищите) сломени от този случай.

Свидетелят Н. Б. Ш. живее в сградата, в която живеят ищите и е „касиер на сградата“. Твърди, че когато отивала на работа „средата на м. декември 2019 г.“ сутринта чула „някакъв шум“ и портиерът казал, че „някакви хора са дошли и са разбили апартамента на г-н З.“; качила се и видяла полицаи и двама представители на външно министерство, от които познавала „едната госпожа, с която си контактуват, тъй като в сградата има и други ведомствени апартаменти; К. З. не видяла и той не бил там; от жилището нямало никой - то било разбито, а кучето лаело неистово отвътре; кучето не е обикновено, а е като член на семейството; представителите на външно министерство ѝ обяснили, че имат заповед, за която г-н З. е уведомен; останала на мястото около половин час, през което време дошла кола на Екоравноесие или Зоополиция за кучето; кучето било изведено „по изключително груб начин – дърпали го и го качили по отвратителен начин в колата; същата вечер видяла ищеца К. З., който бил много притеснен, травмиран – личало му по физиономията; психическото му състояние не било добро, и било свързано и с кучето, за което ѝ разказал, че е имало упражнено физическо насилие същия ден; видяла кучето след няколко дни – било с насинено око; видяла и сина на г-н З. същия ден, привечер, като „просто коментирали случая“.

От правна страна.

Настоящият решаващ състав на Административен съд София – град приема (предвид волята на ищите), че така предявените субективно съединени иски за обезщетяване на неимуществени вреди са свързани с твърдение за осъществени на 12.12.2022 г. от служители на ответника – Министерство на външните работи незаконосъобразни действия, целящи привеждане в изпълнение Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г. на областния управител, на Област – С. за изземване на жилищния имот от владението на К. Д. З. и Д. К. З..

Исковете, с претенция за обезщетяване на вреди, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са в съотношение на кумулативност, а именно: незаконосъобразни действия на длъжностни лица от МВнР; причинена вреда; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия и настъпилата вреда.

На основание чл. 204, ал. 4 АПК настоящият съд дължи на първо място да се произнесе, относно законосъобразността на описаните по – горе действия на служители от министерството – ответник, с оглед чл. 250, вр. чл. 255 с.к. В тази връзка Съдът приема за безспорно установени следните факти и обстоятелства, които не са оспорени от ищците и от ответника:

- наличие на издадена от областния управител на Област – С. Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г. за изземване на жилищния имот от владението на К. Д. З. и Д. К. З.; знание у ищците за наличието на тази заповед, с която е насрочено и принудително изпълнение за 12.12.2019 г., от 10 часа;

- заповедта е оспорена пред Административен съд София – град, заедно с искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение, като с Определение № 8851/15.11.2019 г., по адм. дело № 12917/2019 г. искането е отхвърлено; съдебното определение е отменено с постановено на 10.12.2019 г. Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г. на ВАС и е постановено спиране предварителното изпълнение на Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г.; видно от писмото, подписано от председателя на ВАС (л. 65): Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г. е било обявено „със съответния номер в информационната система на ВАС, на 10.12.2019 г, в 11, 50 часа“; „определението не съдържа изрично разпореждане за връчване препис на МВнР; преписи от окончателни (неподлежащи на обжалване) съдебни актове се изпращат на страните, само когато същите пораждаат права или вменяват задължения, свързани със срокове, въз основа на разпореждане на съда“;

- на 12.12.2019 г. служители на МВнР, в отсъствието на живущите в процесното жилище са отворили входната врата и са сменили заключващото устройство, след което са поставили на вратата лепенки с печати;

- преди служителите да се оттеглят, на място дошъл ищецът К. З., който: показал от телефона си фото-снимка на цитираното определение на ВАС; освободил домашното куче от специализирания автомобил, в който било поставено; извикал на място св. А. Л. К.; закарал кучето на преглед във ветеринарна клиника;

- на 12.12.2019 г. след обяд служители на ответника предали на К. З. ключа от входната врата на жилището.

Според разпоредбата на чл. 250 АПК, „всеки, който има правен интерес, може да иска прекратяване на действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, които не се основават на административен акт или на закона“. Касае се за фактически действия, извършвани без наличието на валидно правно основание. В процесния случай служителите на ответника са извършили действия, предписани със заповедта на областния управител, което формално означава, че действията им са се основавали на същия административен акт. При това обаче ответникът е бил длъжен, но не се е съобразил с постановеното от състав на ВАС Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г., с което изпълнението на Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г. било спряно. Ответникът е знаел за факта на оспорване от ищците, на Определение № 8851/15.11.2019 г., по адм. дело № 12917/2019 г. на АССГ, но въпреки това, без да се съобрази с определението на ВАС, пренебрегвайки го е пристъпил към извършване на описаните действия. В този смисъл действията се явяват незаконосъобразни, понеже се основават на административен акт, чието изпълнение е било спряно по надлежния ред, следователно актът не е бил годен да произведе правните последици, които е преследвал. Незаконосъобразните действия са

предприети два дни след постановяване определението на ВАС, за което ответникът, в съответствие с принципа за законност (см. чл. 4, ал. 3, вр. ал. 1 АПК) е бил длъжен да знае, тъй като съдебният акт е публикуван и достъпен на официалния сайт на ВАС, още на 10.12.2019 г. Проявявайки небрежност в тази насока служителите на ответника са осъществили незаконосъобразните си действия, макар изпълнението на заповедта да е било спряно.

Квалифицирането на процесните действия, като незаконосъобразни предполага обсъждане и на останалите, очертани по – горе елементи от фактическия състав на чл. 1 ЗОДОВ, а именно: наличие на причинени неимуществени вреди и съответното им доказване от страна на ищците; пряка, непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия и вредите.

Каза се по – горе, че исковата молба и линията на доказване, проведена от ищците оставят впечатление, че те отдават приоритет по – скоро на това, какво е претърпяло домашното куче, следствие действията на ответника, вкл. отношението на лицата, за които се твърди да са извели кучето от жилището, до специализирания автомобил. В тази връзка Съдът приема за установено и доказано от показанията на свидетелите, че по животното е имало наранявания и то определено е преживяло стрес от проявеното към него грубо отношение. Представената епикриза за състоянието на кучето (л. 7), като частен документ (см. чл. 180 ГПК) Съдът съобразява само досежно това, че: кучето е представено за лечение на 12.12.2019 г. в описаното състояние – с физически наранявания и стресирано. Доколкото не е спорно, че кучето е живяло в семейството на ищците, които са се грижели за него, както и че няма данни (не се твърди) то да е имало физически увреди, преди служителите на МВнР да предприемат незаконосъобразните действия Съдът приема, че: описаното състояние е резултат от тези действия, вкл. такива, извършени от лицата, извели животното от апартамента; претърпените от кучето болки и страдания са рефлектирали, и върху ищеца К. З. (показанията на св. Ш. и св. К.), тъй като се касае за т. нар. „домашен любимец“, за който ищецът е полагал грижи. Незаконосъобразните действия са създали у същия ищец несъмнено и по подразбиране негативни усещания (стрес и тревога, гняв, възмущение), установявайки, че заключващото устройство на жилището, в което живее е сменено принудително, а достъпът до самото жилище е преустановен, въпреки постановеното от състав на ВАС спиране изпълнението на заповедта. В същото време, при оценяване степента и размера на неимуществените вреди, що се касае до тези, свързани с жилището следва да бъдат съобразени и фактите, че: ищецът К. З. е бил наясно и преди това за съществуването на претенции от страна на принципала, по отношение същия имот; два дни преди 12.12.2019 г. е знаел и за определението на ВАС, което от една страна му давало спокойствие, но от друга е свързано със стреса от неочакваната за него интервенция, от служители на МВнР; същият ден незаконосъобразните действия са били прекратени, а ключът от смененото заключващо устройство е върнат на К. З., осигурявайки му по този начин достъп до жилището. Твърдението за причинените му неудобства, свързани с отклоняване от служебните му

задължения на 12.12.2019 г. Съдът намира за недоказани, понеже не са представени писмени доказателства (трудов договор) и гласни такива, като напр.: свидетелски показания на колеги и/или на прекия ръководител.

Обезщетение за неимуществени вреди се дължи за конкретно претърпени физически болки и психически страдания, които следва да са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия на административен орган или на негови длъжностни лица. В процесния случай, за да определи справедлив размер на обезщетението (чл. 52 ЗЗД) Съдът съобрази гласните доказателства (коментирани по – горе), както и другите, релевантни факти и обстоятелства, приемайки, че исковата претенция на К. З. се явява основателна и доказана, за размер от 3 000 лв. В останалата част, за претендирания размер над тази сума, до размера от 70 000 лева исковата молба е неоснователна и недоказана. Основателно е искането за присъждане на законните лихви върху размера на обезщетението, претендирани с исковата молба от датата на предявяването ѝ – 20.02.2023 г.

Съдът приема, че от страна на ищеца Д. З. (син), който не е бил на мястото, както с исковата молба, така и в съдебното производство не са наведени каквито и да било твърдения, подкрепени с доказателства за твърденията (виж по – горе) да е: „бил под голям стрес; трябвало да остане при свой приятел, тъй като нямал достъп до дома си“. По отношение ищеца Д. З. (син) не бе проведено каквото и да е доказване и исковата молба се явява изцяло неоснователна, и недоказана.

Изходът на съдебния спор е основание (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) ответникът да бъде осъден да възстанови на ищеца заплатеното от него възнаграждение за адвокат и внесената държавна такса от 10 лв., но съразмерно на уважената част от иска, а именно – 55 лева. Заявеното от ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, с оглед чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е неоснователно. Основателно, предвид отхвърлената част от исковата молба се явява и искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя (чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ) в размер на 100 лв. (сто лева).

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ на РБ да заплати на К. Д. З. – ЕГН: [ЕГН] обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 3 000 лв. (три хиляди лева), причинени му от незаконосъобразни действия, извършени от служители на същото министерство, на 12.12.2019 г., заедно със законните лихви върху тази сума, считано от 20.02.2023 г., до окончателното

изплащане и **ОТХВЪРЛЯ**, като неоснователна и недоказана исковата молба от К. Д. З. за размера над 3 000 лева, до претендирания размер от 70 000 лева.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана предявената от Д. К. З., срещу Министерство на външните работи на РБ искова молба за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 70 000 лв. (седемдесет хиляди лева).

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА РБ да възстанови на К. Д. З. – ЕГН: [ЕГН] и Д. К. З. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и заплатеното възнаграждение за адвокат, съразмерно на уважената част от исковата молба, в размер на общо 55 лв. (петдесети пет лева).

ОСЪЖДА К. Д. З. – ЕГН: [ЕГН] и Д. К. З. – ЕГН: [ЕГН] да заплатят на **МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА РБ** юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева), съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: